

FENYVESI FÉLIX LAJOS

Versei

Az őrálló férfi

*Kálvin szobra
a budapesti templom előtt*

Figyeli, vigyázza körben a teret a nagy-
város elviselhetetlen zajában.
Magas, szakállas férfi, hosszú köpenyben, néz
az istentiszteletre érkezőkre.
Mögötte házak holdas íve: időmart, sűrű
falak és kitárt ablakok.
Milyen egyszerű, így állni az esti csendben;
az őszi levelek betakarják,
naponta szavak nélkül prédikálni, hallgatni:
porló kövek gyöngyei hullnak.
Hirdetni, mikor minden elveszett, az élettől
erős hit és csoda megsegít.
Genf őrállója, keveset tudott rólunk, mi
annál többet; óvjuk sorait
Kibéleltük vártemplomok hideg, nagy
termeit forró Igéjével.
Mint merülő arc éji időn, néz messzi
századokba az ég alatt.

Férfiportré

Idősebb Lucas Cranach olajképe (1533)

Bölcs tekintetű wittenbergi férfi,
eltűnt körötted a világ. Irgalmatlan lett.
Avagy lényed legmélyén ott volna védelmező
szereteted. Nézésed régóta ismerős
nekünk, érezzük, tudsz rólunk mindent.
Professzor, életed, időkből szökötten
ott van a félezer éves festményen: néma szavakkal

szólít, hív szüntelen, sötét bársony
ruhában.
Mit számít az ötszáz év nem-találkozás?
Semmi nem történt a nap alatt, folytatódott
a pusztítás.
Bátor, boldog, töprengő férfi a régi képen.
Gondok miatt annyira kimerült, hogy meg lehet
számolni a bőre alatti csontokat.
Kevesen ismerik nála jobban a S z e n t í r á s t.
Néha erőszakos, nem hibátlan. Ember.

Marosszentimrei ima

*„Így éneklünk mi, pár megmaradt”
Jékely Zoltán*

Ledőlt a fal, kövei földbe vástak,
vén kuvik se szól már.
Szél tenyerében a porhamu-templom.
Marosszentimrén nem támad
föl SZENCI MOLNÁR
A hű, zengő gyülekezet
végleg eltöröltetett,
sírkő-férfi már a pap.
Az alkonyi erdő felett
rozsdás lakatként lóg a Nap
Összetört ikon-arc itt az
idő, a hallgatag.
Kék búzavirág nő ki
holtak szemüregéből
a szuvas padló alatt.
Görnyedő háttal csak
Isten virraszt a késő éjben,
óvja a csillag-mécseket.
Maradék magyarjaidnak
küldj reményt, éneket!

Luther-töredékek

1

kinek zsoldáros énekében felolvadtak
jeges századok, a mai nagy napon
hajolj hozzánk: reményért küszködőkhöz;
taníts meg Istennel beszélni, merni újat,
kibírni a rettenetést is

2

köves földön áttörő virág,

idők rózsája:

WITTENBERG

névtelen nemzedékek ápolt csodája,

születések és halálok otthona,

L. M. vigyázó, óvó hajléka, ki újra-

teremtette a jövőnek

3

egy madár ül

az őszi ágon,

öt évszázada, hogy odaszállt,

aztán újra este lett, éj, éjfél,

de túl nyáron, halálon,

a madár ott a csupasz ágon

4

csak azok a gyerekhálók

ne lettek volna,

a menny magasában látod:

Isten néz, zokogva

5

íme az isteni fények a Biblia lapjain élnek,

több-ezer esztendőn átsuhanó szavaink,

tiszta, erős mind, friss kenyerünk s italunk a sötétben,

és az idő sem fog rozsdát ejteni már.

Hány szép, űzött, nyugtalan emberi lélek üzen,

mélységből szól, kér, szüntelen és könyörögve.

Legszebb az, ha kopott. És holt kéz adja tovább,

boldog örök diadal, az legyen mindig a sorsa.

Láng és porszem

Kétezer éve, a Koponyák hegyén
halottam délután:
ormótlan kalapács veri
a szöveget Jézus tenyerébe –
ott voltam, én: a FŰSZÁL
Éjszaka fal-ívei, tíz
hattyú-fehér gyertyaszál,
Michelangelo mester faragja
márványból a Pietát –
ott voltam, én: a PORSZEM
A virrasztó csendben ír,
ég-küldte szavakat,
készül a reformátor
kilencvenöt tétele –
ott voltam, én: a LÁNG

Világpanoráma